

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

MEJ. C. M. JELGERSMA, H. L. DINGER, A. G. MARIS, E. KANN,
B. C. VAN BALEN WALTER, MEJ. J. BECKERING VINCKERS, G. E. GERST.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

22e JAARGANG.
No. 5.

DONDERDAG
30 OCTOBER 1919.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE
VACANTIEN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS VAN 1 OCTOBER
TOT 31 DECEMBER 1919 / 1.50.
DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER.
DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 15 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

Delftsch Studentencorps.

Almanak D. S. C.
Onderlinge wedstrijden Laga, door Van R.

Delftsche Studentenbond.

Jonge Kachel.

Gedachten en Gedichten.

Studenten, I, door P.
Uit Amerikaansche brieven, door Lk.
Utrechtiana, door G.

Vereenigingsleven.

Practisch-Idealisten Associatie. Voordrachtavond.
Nederlandsche Christen-Studenten Vereeniging. Vergadering.
Mijnbouwkundige Vereeniging. Bestuursamenstelling.

Feuilleton.

Engagementen, II. Studies door Willem Perk van Lith.

Ingezonden.

Studenten en burgerij, door J. E. H.
Door E. de Cock.
De filmlezing van Woensdag 8 October, door Enkele Studs.
Lieve Sophie, door Bets over den Onderdeur.
Geloof hij 't zelf? door C. S.
Aan drie bekrompen Delftenaren, door E. Dikker, met antwoord
van de drie bekrompen Delftenaren.

Studiebelangen.

Centrale Commissie voor Studiebelangen.

Technische Hoogeschool.

Vervolgijs Nieuw-Ingeschrevenen.
Aanvang Colleges en Oefeningen.
Mededeelingen.

Correspondentie.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

Almanak D. S. C.

TE LAAT zijt ge met Uw inzendingen.

Probeert het voor **4 NOVEMBER** nog.

Het is beter dan nooit.

Onderlinge wedstrijden Laga.

Donderdag en Vrijdag 23 en 24 October hadden de Onderlinge Wedstrijden van Laga bij gunstig weder (oh, hoe exceptioneel) plaats. De deelname was zeer voldoende te heeten, zoodat de uitslag van een nummer niet slechts in één race bepaald werd, maar ook in de heats zich spannende momenten voordeden. Ook het publiek op den kant was in flinke getale aanwezig en gaf menigmaal blijk in den strijd mee te leven; wij mogen dus gerust met de beroeps-reporters zeggen, dat „deze wedstrijden weer van hooge propagandistische waarde zijn.”

Een dichte drom fietsers volgde de races, later nog vermeerderd door de rijtuigen der officieele personen, die telken jare komen getuigen van de belangstelling die er voor Laga en hare prestaties bestaat. De Gemeente had echter voor de vriendelijke attentie gezorgd de Oostsingel ter reparatie te doen opbreken, hetgeen het drukke verkeer zeer hinderde.

Niettegenstaande het uitgebreide program (en tusschentijdsche colleges) slaagde de jury er in, bijgestaan door kamprechter-starter en tijdopnemer, de wedstrijden op tijd te beëindigen, hoewel de baancommissarissen de baan niet steeds vrij van sleepen en derg. hebben gehouden.

Het hoofdnummer en de overn. vier jun. werden evenals vorig jaar door denzelfden ploeg gewonnen, hoewel het in beide gevallen moeite genoeg heeft gekost. Die ploegen gaven elkaar weinig toe, zoodat tot het laatst onzekerheid bestaat wie zou winnen.

Tijd hoofdnummer: 2 min. $36\frac{1}{5}$ sec.

Jun. overn. vier: 2 min. $38\frac{2}{5}$ sec.

De voorwedstrijd der gladde vier werd gewonnen door een fancy-combinatie, waarin 2 invallers.

De eindstrijd was echter met eenige lengten in 2 min. $21\frac{1}{5}$ sec. voor „de vier van Sebat”, die daarmee blijk gaf het spurten niet verleerd te hebben.

Gedurende de voorwedstrijden raakte ongelukkiger wijze de Poetih onklaar, zoodat één heat op tijdroeien in het nummer overn. sciff-seniores beslist moest worden. De gemaakte tijden verschilden slechts $\frac{2}{5}$ sec., er ontging ons dus een mooie race. Door de activiteit van eenige leden was de Poetih Vrijdags weer race-fähig, en ontmoetten de heeren Heijting en Hogerhuis elkaar in den eindstrijd. Na een zware strijd was dit nummer met een taflengte voor den heer Heijting in 2 min. $43\frac{2}{5}$ sec., die daarmee in een herhaling viel van vorig jaar.

De overn. sciff-juniores werd in 2 min. $55\frac{3}{5}$ sec. gewonnen door den heer van Rooijen.

De wedstrijd om het sciffkampioenschap van Laga, en de daaraan verbonden beker van den heer Pott, bracht voor het eerst onze sciffeurs Eijken en Heijning tegen elkaar. Beiden starten snel, en tot Delftsche sport gaat het gelijk op. Dan blijkt Eijken de meerdere in het spurten. Hij loopt langzaam uit, en wint met ruim 1 lengte. Het roeien van den heer Eijken was subliem, en bracht menigeen in verrukking. De heer Heijning gaf hem hierin slechts weinig toe. Tijd: 2 min. 29 sec.

Daar Laga niet over voldoende booten beschikt moesten de nummers gladde- en overn. twee op tijd geroeid worden. Ieder die dit eens mee gemaakt heeft, weet wat een vervelende gewaarwording dat is, zelfs al worden beide nummers te gelijk verroeid, om nog een wedstrijd te simuleren. De gladde twee was voor de heeren:

Thallarsse.

Schot.

O. Niftrik. Tijd: 2 min. 48 sec.

en de overn. twee werd niettegenstaande geringe voorbereiding gewonnen door een paar nieuwelingen op de Delftsche wateren. Tijd: 3 min. $3\frac{1}{5}$ sec.

In elk der nummers vaste banken en tub-twee waren 6 inschrijvingen. Menige „zwaren” strijd werd gestreden, voor de beslissing gevallen was.

De wedstrijden werden besloten met de altijd aantrekkelijke achten-race. Twee achten naast elkaar, in de smalle vaart, de korte baan te zien afspurten, blijft een emotioneerend gezicht; en met de vele enthousiasten aan den kant is het een aardige imitatie van een grooten wedstrijd.

Ditmaal kwamen tegen elkaar de jonge acht 1919 (wel bekend) en een stok-oude acht. De zege was voor de jongeren, wat gedurende vele jaren niet voorgekomen en op zich zelf en voor Laga een heugelijk feit is. Het valt echter te prijzen, dat er altijd enthousiaste oud-race-roeiërs genoeg zijn, om hun roeiërs-er te verdedigen tegen hun jongere opvolgers. Uit de namen blijkt, dat ook ditmaal de heeren reeds jaren geleden de boot bemanden:

J. J. Heyting Cz.

J. Haasnoot.

W. I. Z. v. d. Vegte.

S. L. C. Polis.

A. H. van Assen.

Th. Tideman.

D. J. van Houten.

B. W. Berenschot.

De kleine stuurman (het eenige jonge broekje).

Hoewel dit jaar de heer Staring niet van uit den Toren zijn enthousiasme betoonde, heeft zijn opvolger de heer Wernik, de gastvrije naam van het huis bevestigd, door de Riedveldse Toorn 's middags ter beschikking van het Lagabestuur te stellen, tot ontvangst der officieele personen.

Ook de brugwachter aan de Koepoort hoewel niet meer de oude van der Spoel gaf zijn gewaardeerde medewerking, waarvoor hij dan ook beloofd is geworden.

Na een diner van commissarissen, officials en gasten had 's avonds de prijsuitreiking op de S. P. plaats. Er waren vele prijzen uit te

reiken en er werden vele hartelijke en goedgemeende woorden gesproken.

Hoe echter genoeg hen te laken, die de gezelligheid schuwen, en wier evenementen in het Corps en Kroegleven als van afgeloopen Vrijdag, absoluut koud schijnt te laten. Kroegjolen zijn misschien uit den tijd; soedah, de menschen worden dan niet bezig gehouden, maar dat er voor avonden, wanneer er toch nog iets te zien en te hooren valt, weinig interesse is, getuigt wel van den duffen geest die er vooral onder de jongere-jaars schijnt te heerschen. Laten de wegblijvers en belangstellingloozen zich beteren!

Velen hebben Vrijdagavond een prijs in ontvangst kunnen nemen, nog meer hebben dit echter door anderen moeten zien wegdragen. Laat het een prikkel voor deze laatsten zijn, om volgend jaar ook tot die uitverkorenen te willen behooren, en moest ge al verslagen zijn in een bijnummer, neemt u voor, volgend keer in een hoofdnummer te zegevieren.

VAN R.

DELFTSCHE STUDENTENBOND.

Jonge Kachel.

Verleden Vrijdag 8 uur zat een groote schare menschen in spanning de dingen die komen zouden af te wachten. U vraagt wat er zou gebeuren? Wel, het was de avond van de eerste-jaars. Zij zouden ons toonen welke groote dramatische talenten onder hen scholen. De heeren maakten echter voorloopig weinig aanstalten te beginnen. Zij daekten zeker: laten wachten staat deftig. Nadat de toeschouwers een uur lang hunne nieuwsgierigheid hadden moeten bedwingen, wat aan enkelen heel moeilijk viel, werd het gordijn gehaald, waarbij twee heeren zich zeer verdienstelijk maakten.

Wat we toen te zien kregen, was het wachten waard. Er werd uitstekend gespeeld. Vooral de oudste der dames vertolkte haar rol zeer goed. In de jongste hebben we een waardig opvolgster van jonkvrouwe Kunigunde gekregen. Ook de heer N. heeft dezen avond zeer goed gespeeld.

Na afloop werden de spelers, maar vooral de speelsters door 't enthousiastisch publiek gehuldigd.

Nu was 't afgeloopen denkt ge? Wel neen. Van Beek bezong in een fraai lied de D. S. B.-toestanden. Vooral 't refrein sloeg in en zal nog wel menig keer gezongen worden.

Voor 't verdere deel van de avond zorgde de N. N. N. N. met Foch voorzitter als eere-president voor de gezelligheid. Ook de hooggeleerde heer professor ontbrak niet. Van hem konden de eerste-jaars heel wat leeren, vooral hoe ze een conflict met de ploeterij kunnen voorkomen.

Aan 't eind der avond moest een der biljarts diensten verrichten waarvoor 't niet bestemd is. Een volgende keer is 't beter, daarvoor de gebruikelijke voorwerpen te benutten.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Studenten.

I.

Mijnheer de student is vannacht wat laat thuis gekomen. een beetje heël erg laat zelfs.

Mijnheer de student voelt zich niet erg behagelijk vanmorgen. neù geen kater 't idée neen, een lichte migraine, meer niet.

FEUILLETON.

Engagementen.

Studies door WILLEM PERK VAN LITH,

Die Ghaag seh.

II.

Erg gelukkig waren de engagementen van de twee Walsnaapjes niet. Als Adriaan en Arthur — de aanstaande schoonbroers noemde elkaar nu bij den voornaam; een overwinning van mevrouw Walsum — zoo met zijn beïden den zwaren weg begonnen door de vervelende nette buurt met haar ziltig zeeluchtje, afgelichte straten, eenvormige huizen en netjes geschoren plantsoenen, zij ook, de twee deftige vrijers, netjes geschoren en in dezelfde kleur saaië buitenmodelpakkies, als ze zoo zwijgend uit lijn A stapten en naast elkaar voortliepen, dan wijlden hun gedachten bij heel andere dingen dan die, waarbij de gedachten van een rechtgeaard verloofde behooren te verwijlen. Van Denderen gaapte bij zichzelf al in het vooruitzicht van het gerekte discours dat hem te wachten stond, met vele misverstanden en „Hé's?" en „Wat's?" als hij vreemde woorden gebruikte, hij dacht met afschuw aan het tergend indolente binnensmonds gemompelde: „Hé-ém", de gruwelijke manier van beamen, die bij het aanzoek hem het hart al in zijn lijf had doen rondwentelen. Het ging weliswaar den beteren kant op, Lili's manie voor voetballen was er een beetje uit, ook proefde hij bij de verwelkomingskus nooit meer Spaansche peper of bami. Ze begon mee te praten als hij in de familiekring zoo zijn oordeeltje over 't een of ander ten beste gaf.

En Adrie bepeinsde weemoedig, hoe veel heerlijker dan de vrijerijtjes met Adèle, een zacht kusje op Lili's kinkuiltje wezen zou. Adèles tanden kwamen een beetje te veel naar voren, ook

Mijnheer de student heeft z'n zacht gekookt eitje (precies 4½ minuut gekookt — mijnheer de student is èrg precies op dit punt), laten staan — 't smaakte hem heelemaal niet deze morgen. Een paar droge beschuitjes met een kop thee, dat ging nog. mijnheer de student ligt nu languisant op de divan; in een groen zijden pyama met witte tressen en opslagen. Het stemt hem aangenaam juist deze pyama aan te hebben. Groen staat wel goed bij zijn donker haar, vindt hij. Want hij heeft donker haar, zacht, donker haar met een golf er in waar hij heel trotsch op is. En z'n oögen! Ja, de oögen van mijnheer de student! Die zijn ook donker; haast dezelfde nuance bruin als zijn haar. Met lange wimpers mijnheer de student kan heël kwijnend en heël blasé De meisjes noemen hem st., niet verklappen hoe die hem noemen

Mijnheer de student dan ligt nog altijd even languisant op de divan. Hij heeft van 't kleine tafeltje vòor hem een brief opgenomen; een lila, langwerpige couvert, een zacht geparfumeerd couvert met zilveren monogram. Mijnheer de student kijkt met het begin van een dédaigneuse glimlach even naar het welbekende handschrift. „Alweer een brief van haar" zucht hij, en met een quasi gelaten gebaar, snijdt hij voorzichtig het enveloppe open met een ivoren vouwbeen en verwaardigt zich nota te nemen van den inhoud.

De brief is uit — mijnheer de student blijft nog een tijd in lusteloze houding liggen. Wat een ennuie is het leven tòch.

Hij zal maar eens een loopje gaan doen, dat frischt zijn doezelige hersenen misschien wat op. Hij verdwijnt achter de plooiën van het gordijn, waarachter zijn slaapvertrek ligt en komt na ruim een uur weer te voorschijn. Ja, mijnheer de student heeft altijd heël lang werk met z'n toilet, maar hij ziet er nu dan ook uit: tiré à quatre épingles, nog even zijn zakdoek overvouwen en beter in zijn zak geschikt. Zijn overjas en hoed een laatste borstelstreek gegeven. Voor de spiegel schikt mijnheer de student bedachtzaam en met veel overleg de plooiën van zijn jas onder het ceintuur. Dat duurt altijd ook heel lang voor het naar de zin is van mijnheer de student, nu nog handschoenen en sleutel. o ja, even haar brief wegbergen. Je kan nooit weten, de juffrouw met haar geneus in andermans zaken altijd ...

Een slag van de voordeur, en mijnheer de student staat op straat, wandelstok onder de arm trekt zijn handschoenen aan.

Even later loopt mijnheer de student over 't Oude Delft met langzame, bedaarde stappen. Mijnheer de student échauffeert zich nooit Hé, dat koeltje is verfrisschend, de migraine zal wel minderen.

Zoo loopt mijnheer de student verder, met zijn kwijnende blik en languisante gebaren. En als hij voor een troepje druk-pratende, haastig-loopende meisjes-studenten moet uitwijken, zegt hij even heël uit de hoogte, heël dédaigneus „Pardòn". P.

Uit Amerikaansche Brieven.

Het ligt in mijn voornemen, in het S. W. te publiceeren, een keur uit het letterkundig werk van één mijner vrienden, den heer H. A. J. KANIS, een Hollander, die het vorig jaar als technisch student te Urbana, (Klinos) overleed.

Hoewel enerzijds nu deze publicatie voortvloeit uit een verklaarbaar gevoel van piëteit, zou ik er niet toe overgegaan zijn, dit werk ook in Holland meerdere bekendheid te geven, zóó in deze gedichten niet gelegen had een zoodanige frischheid en kracht, gekleed in een zoo sterk beheerschte stijl, dat ik reden meen te hebben om aan te nemen, dat S. W.-lezers een werkelijk genoeg zullen smaken bij de lezing ervan, temeer daar zijn werk in Amerika, hoe jong de schrijver ook was, veel waardeering mocht ondervinden. LK.

was ze iets te gezet. Lili was veel slanker en toch mollig. Altijd dee ze lief tegen hem maar zoo dolgraag had hij de gelegenheid eens willen gebruiken tot een changez-de-dames.

Daar bliksemflitse een idee door zijn traag werkende brein. Implussief sloeg hij van Denderen op den schouder.

„Ook! Wij pandverbeuren!"

Van Denderen, verschrikt, verwonderd, keek hem aan.

„Ja! Wij met der vieren!"

„Wat is dat, pandverbeuren?"

De uitlegging kostte den zoon van het zonnige zuiden veel moeite. Wel tienmaal gebruikte hij het woord „soenen".

„Zeg, ben je nou heelemaal bedonderd, kaerel? Kinderachtige flauwe spelletjes te gaan doen met je aanstaande vrouw en — „hierbij trok de cavalerie officier een dreigend gezicht —" en met de aanstaande vrouw van een ander!"

De toelag was mislukt.

Het was dien dag heel warm. De „koperen ploert" stond maar te branden en te stralen in een windstille lucht. Een soort stofsirocco veroorzaakten auto's en mótors, en transpireerend liepen de stomme Hollanders in hun soliede, zware kleeding over de gloeiend heete straatwegen.

De thermometer die in de galerij van het huis der Walsums hing wees vier-en-dertig Celsius in de schaduw. Mijnheer in zijn grijze zomerpak, de dochters en mevrouw in hun witte japonnetjes, ze stikten van de warmte. Loom stonden ze op van de Europeesche tafel van èen uur en slaperig blikten ze elkaar aan. Pa's oogen, dom achter de groote glazen van zijn gouden bril, gingen traag van Lili naar Adèle en van Adèle en Lili. (Vadertrots — apenliefde.) „Komen de jongens vandaag?" Ze geloofden van niet. „Dan ga ik in mijn schommelstoel zitten, op de pendoppo" — zalige herinneringen deden de brilleglazen even flikkeren — en mijn krantje lezen. Maar eerst. Hij lachte ondeugend en heimzinnig, om 'dan de kamer te verlaten.

I.

ONTDEKT!

Trompetters, doet de trompetten schetteren, opdat de schichtige rossen voortijlen door de dampige nacht!

Trompetters, doet de bazuinen weerklinken, opdat de stoute ruiters voortjagen naar het vurige doel!

Trompetters, doet de klaroenen schallen, opdat mijn ziel omhoog stijge, tot zij haar ideaal aanschouwe!

en de trompetten schetteren en schallen en de rossen ijlen voort over dauwvelden en door bosschen vol plekkerig bemoste pijnstammen en de ruiters lachen rauw en zingen hun woeste krijgsliederen, doch mijn ziel richt zich omhoog en mijn oogen glinsteren fel, zonvolle klaarte doemt op voor mijn blikken en te midden daarvan ontdek ik mijn ideaal!

w. g. HENK KANIS.

II.

Love, thou almighty!

Love, thou allpowerful

Love, thou, who chains up the souls of men, thou, who makes the souls glowing in garlands of rays of inexhaustible beauty and trance,

thou, who opens the gates of the hearts with winning smiles,

Love, come to me, let me enjoy the scultry sweet scent of your body, give me the most beautiful bouquet out of your basket full of flowers of joy; let me your servant, kiss your hand in humble veneration of your omnipotence, which also embraces me; for your might sucks through my burning veins; your breath cools my face, like a light breeze the warmth-vibrations of the perspiring earth; your spirit pervades my mind and evolves it to divine rapture.

w. g. HENK KANIS.

Utrechtiana.

Met de regelmatigheid, waarmee de Nation Belge kwekt, de Delftsche bruggen openstaan, verheft ook de heer Struik c.s. zijn stemgeluid. Dat zijn van die kleine verdrietelijkheden waarover men zich in het dagelijksch leven heenzet. Nu den heer S. geen collega meer van ons is, maar ingenieur moet het van mijn hart om te zeggen hoe hij een leegte in ons midden heeft opengelaten, die hij met de zijnen met geschreeuw vulde. Tot mijn groote spijt was ik door tijdgebrek (ik werk n.l. met kapitalistische doeleinden aan een examen) verhinderd om zijn congres bij te wonen. Maar ik verzeker u, ik beef, eensdeels van de groote woorden voor mijzelf, maar anderszins naar aanleiding van die groote woorden voor de maatschappij, wanneer die heeren er eens de baas zouden worden. Hoe heerlijk goochelen zij met het woord revolutionnair. Eigenlijk wel revolutionnair, eigenlijk niet, ja wel, maar niet voor de buitenwereld, ook niet innerlijk, maar uiterlijk, nee, vanzelfsprekend.

Alsjeblieft, zoek maar uit, of hier niet iets bij is, wat u bevalt.

Kom, erken maar, dat het niet meer middel, maar doel is. Een flinke rol, zelf roode commissarissen te spelen en dan eens even die kapitalisten laten voelen, hoe ze jullie miskend hebben. Flink hoor. Het woord „revolutie” den heelen dag in den mond. Verder „arbeider” „proletarier”. Flink zoo! Zij zullen de studenten eens wijzen op het onverantwoordelijke zich tegenover de revolutie te stellen. Ja, hoe is dat ook mogelijk. Echte socialistische revolutionnair volgens de opinie van vele congressisten. Daar valt nog iets af te dingen. De intellectueelen moeten de arbeiders maar steunen. Als de intellectueelen werkelijk inzagen, dat het noodig

Lili en Adèle snaptten het direct. „Het mag, hè, toe moes, ja moes!” en ze vleiden poezig de dikke mama.

Het mocht. — Tien minuten later zaten vier gelukkigen in sarong en kabaja — mijnheer in slaapbroek met een wit jasje, — de meisjes het haar in een wrong opgemaakt, alleen de bloote voeten in gebatikde muiltjes — op de galerij of pendoppo.

Nu hadden ze geen last meer van de warmte; en het was als in oude tijden....

Coup de théâtre! Daar, ineens, stonden, in deze Oostersche omgeving, twee reuzen Totoks; — eigenlijk maar een — Seller, verrukt en verbaasd, Adèle openlijk en Lili terluiks nog mooier vindend in die soepele dracht die de nog niet door Westersche mode verwrongen vormen zoo goed deed uitkomen. Van Denderen met een zoetelijk complimenteerend glimlachje, in zich zelf echter nijdig brommend..... Wat was dat hier voor een kruideniersbeweging!

Het opgewekte Maleisch-praten was uit. Adriaan wierp telkens jaloersche blikken naar mijnheers costuum. De fijnvoelende Adèle ging naar haar vader en fluisterde hem iets in. De ouwe heer knikte en lachte Seller vriendelijk toe. Deze verliet de kamer in gezelschap van Adèle die hem den weg naar haars vaders kleedkamer wees. Arthur's gezicht was betrokken en met somberen blik wees hij met de oogen zijn meisje op haar bloote voeten. Zij zag hem, niet begrijpend, aan. Hij fronsde de wenkbrauwen en schudde het hoofd. Lili bloosde tot in haar hals en verliet den kamer.

Het gesprek van de drie overgeblevenen labouerde aan leemten.

„Zeg, waarde schoonzoon”, begon Papa Van Walsum, speel je wel eens kaart?”

„Kaartspelen” — zou hij iets weten van de schulden? — „ja, ziet u, een enkele keer, maar hartstochtelijk speler, neen.... dat niet, eh.... wou u....”

„Nu, een enkel spelletje — wij eens probeeren, ja?”

Een speelfafeltje, in lang niet gebruikt, werd ontlast van een

is, n.l. rechtvaardig, dan zullen zij dat wel doen, en dan is revolutie niet noodig. De intellectueelen worden immers zoo geproletariseerd, volgens de communisten dat zij niet meer uit winstbejag zich tegen een dergelijken beweging zouden verzetten, daar zullen zij dan toch wel hun gegronde moreele bezwaren tegen hebben. Of is het feit dat de arbeiders wat willen en eenige intellectueelen hen steunen, al reeds doorslaande. Arbeidersmoraal kunnen wij tegenwoordig voldoende waarnemen om ons met weezin te vervullen. En dan maar op hun oordeel en dat van een handjevol intellectueelen een revolutie te beginnen! Als men een nieuwe richting wil inslaan, best! De intellectueelen kunnen dat heusch wel begrijpen, zoo onbevattelijk zijn zij nog niet en zij hebben misschien al lang ideeën gevormd en zullen heusch niet alleen afgaan op den z.g. rechtvaardigheidszin der arbeiders, die dikwijls nog al ver te zoeken is. Natuurlijk de goeden niet te na gesproken. Maar de schreeuwergsten zijn heusch niet altijd de besten. Op het kwajongensgeschreeuw van enkele „verlichten” zal heusch niet afgestaan worden. Andere wenschen beteekenen ook nog iets. Pleit, overtuigt en wij zullen naar u luisteren en mocht u gelijk hebben, gelijk geven, maar van buskruitnaturen valt niet veel heil te verwachten. En als u denkt tegen een stompzinnige meelzak te praten omdat niet „revolutie” brult als u dat wilt, dan bent u de stompzinnigheid zelve, die denkt met onbewezen axioma's gooierende, in eens maar iedereen te overtuigen. Verder dat geschermt met het woord „arbeider” is hoogst verdacht. Tegen de intellectueelen wordt gezegd: u hoort er ook toe, maar het woord arbeider heeft een klank, die den handenarbeider bijzonder lieflijk en streelend in de ooren klinkt en dat hij geheel op zichzelf toepast en graag een algemeene beteekenis ontzegt. Onopzettelijk laten wij hopen, krijgt de beweging daardoor een zeer eigenaardig cachet. De arbeiders voelen dat dusdanig, dat als punt van hun kant het intellect ook mee mag spelen, maar op den achtergrond. Wij hoeven den mensch in den intellectueel misschien niet hooger te stellen, maar diens opinie stel ik nog wel iets hooger als van den minder ontwikkelde en dat is wel heel jammer voor den laatste, maar doet tot het oordeel niets af. Nu kan men wel zeggen de minderheid, (het handjevol intellectueelen) heeft gelijk, maar dan moeten de anderen daar toch maar eerst eens van overtuigd zijn. Wil men den minder ontwikkelde opheffen, dan vind ik dat toe te juichen en kunnen, daar wel eenige offers voor geveerd worden, maar daar kan met een koel hoofd meer voor gedaan worden als met revoluties, die het menschedom jaren en jaren moreel, fysiek, en intellectueel achteruit stellen. Dat is nooit tegen te spreken.

Om dan de toestand in het reine te brengen, ontwikkeling, kunst, zedelijkheid, rechtsgevoel weer op peil te brengen enz., zal meer tijd kosten dan nu een kalme ontwikkeling te volgen. Als het beestachtige in den mensch wordt losgelaten, wat bij een revolutie gebeurt en zeker bij deze gewenschte revolutie, waar zulk een verschil van meening bestaat, kan dat niet op een enkel woord meer getemd worden. Wie dat gelooft, of wie daarvoor de verantwoordelijkheid niet gevoelt, is niet waard als leider op te treden. De misselijke sneer, of het nu zoo'n ideale toestand is, moet verpletterend optreden, maar is zulk een akelige oratorische vraag, dat ze geen indruk maakt en nooit zoo'n sprong in het duister achter zulke flinkerlichtjes wettigt. Lang en veel kan over dit onderwerp geschreven en getwist worden, voor alles hoofd koel en het would be, „verlicht”-zijn en sovjet-spelen op een afstand houden. Conservatief zijn zij, die nog daarbij stilstaan. Na deze poging zint de maatschappij al lang weer op andere manieren en wegen, waarlangs zij een hoog moreel einddoel tracht te naderen en blufmakers zullen haar daarvan niet terug houden.

G.

grote menigte kleine Billykens en Boeddha-beeldjes, steentjes, vaasjes en andere prulletjes, allemaal waardevolle herinneringen, en het spel kon beginnen. „Maar wat doen we met der tweeën?” Of zullen we wachten op Arie?”

Het duurde erg lang. Adèle kwam binnen en begon een tijdschrift te lezen.

„Nou, dan maar met der tweeën.”

Papa Walsum leerde pokeren van zijn aanstaande schoonzoon. Toen gaf hij een bankje weg. De whisky-sodaflesch ging open.

Met wellust had Adriaan Seller zich in een wit pak van den ouwen heer gestoken.

Lily was naar haar kamer gegaan en lag te snikken in de kussens van haar bed. „Neen, ik zal mij flink houden”, en zij vermande zich, bette haar oogen en kleedde zich weer in een wit japonnetje, met kousen aan.

Seller, gereed met zijn toilet, kwam de gang in. Daar zag hij aan het eind, in het halfduister een wit figuurtje uit een deur komen. De kans was daar. Dwaas die niet toegreep. Sluipend op de pantoffels, onhoorbaar over de dikke looper, liep hij Lili achterna. Ineens sloeg hij zijn arm om haar hals en zoende haar in den nek. Het meisje uitte een kreet van schrik maar op hetzelfde oogenblik werden de woorden die haar op den mond lagen gesmoord in een kus van twee dikke lippen.

„Adriaan! Schaamje! Als Arthur dat wist!”

„Och, ik dacht jij Adèle. — Hoe kan iemand zich zoo vergissen! Maar is niet erg, hoor.”

„Soedah nou, zeg.”

„Och, nog een soentje”.

Het pokerspel was hoog gegaan. De whiskey-flesch werd geducht aangesproken. Adriaan en Lily waren sinds lang beneden en zaten met Adèle en Mevrouw te praten over hun zonnig geboorteland. De jongelui bleven eten.

Na het eten zetten de ouweheer en van Denderen hun gokspel

VEREENIGINGSLEVEN.

Practisch-Idealisten Associatie.

VOORDRACHT op Donderdag 6 November, a. s. 's avonds half acht, in de Bibliotheek der T. H. Doelenstraat.

Spreker: J. J. VAN DER LEEUW.

Onderwerp: „Behoudzucht, bolsjewisme, of Practisch-Idealisme in maatschappij en Studentenwereld”.

Voor 1^e jaars ter kennismaking en voor verdere belangstellenden.

Zij die verdere inlichtingen omtrent doel en werkwijze van de P. I. A. mochten wenschen te ontvangen, kunnen zich op dezen avond daartoe aanmelden.

Medewerkers kunnen zich alsdan ook nog opgeven voor werkstudiegroepen, welke vermeld werden in het S. W. nummer van 16 dezer.

Nederlandsche Christen-Studenten Vereeniging.

Afdeeling Delft.

GEWONE VERGADERING op Vrijdag 7 November, 8 uur, n. m. in het Logegebouw, Choorstraat 6a.

Spreker: Ds. P. VEEN, uit Utrecht.

Onderwerp: „Persoonlijk Geloof”.

Eerste-Jaars vrije toegang.

Mijnbouwkundige Vereeniging

te Delft.

Het bestuur heeft zich voor het Vereenigingsjaar 1919—1920 als volgt samengesteld:

C. E. Gerst,	Voorzitter.
A. v. Overstraten Kruysse,	Secretaris-Archivaris.
O. M. Planten,	Penningmeester.
W. F. de Jong,	Afgevaardigde naar de C. C.
N. Schols,	Bibliotheecaris.

Adres van den Secretaris: Koornmarkt 11, Delft.

INGEZONDEN.

Studenten en burgerij.

Onlangs kwamen in de bioscoop „Delfia” eenige studenten door hun luidruchtigheid in onmin met het overige publiek. De directie maakte er een einde aan door den studenten een langer verblijf in de zaal te ontzeggen.

Het voorval is nu al lang in het vergeetboek, maar verdiende toch eigenlijk meer aandacht.

Dat studenten genoeg schepjen in luidruchtigheid is heel goed te begrijpen uit hun vrij en zorgeloos leven. Maar de burgerij verkeert in een ander geval. Ze gaat naar de bioscoop om het vertoende zelf, om er geheel in op te gaan en hierin ontspanning te vinden van de dagtaak. Ieder van de genoemde groepen heeft recht op die ontspanning, die ze wenscht, maar dan moet ook de eene niet door de andere in het genot daarvan gehinderd worden.

weder voort. De anderen, buiten gezeten, werden onrustig, door het aanhoudend zwijgen van de spelers.

Walsum's dikke kop stond roodgloeiend. Zijn oogen puilden, het goud van de bril en de glazen flikkerden bij het kaarslicht.

Van Denderen zag bleek. Hij won voortdurend. Beiden rookten en dronken.

Buiten, onder de heldere sterrennacht, lebberden de meisjes hun „stroop” en vertelde Javaansche anecdotes om elkaar op te beuren.

Het spel was nu in een crisis gekomen. „Honderd, twee, vierhonderd — hoog — nog nooit zoo hoog gespeeld. In Batavia geheime speelzalen, men zet kapitalen op, rouge et noir”.

„Kapitalen?”

„Schatten. Dertig tot honderd-duizend-gulden”.

„Dan spelen wij rouge et noir”.

„Knaak, rouge”.

De luitenant bleef winnen. Papa werd opgewonden en grof, begon toespelingen te maken op „de centen” die Lili mee zou krijgen. Hij kon best wat meer opzetten, een ton tegelijk, waarom niet, ja?

„Dan ineens alles”. De jongeman was nu lijkbalek. Zijn vingers trilden.

De Indischman brulde van het lachen.

„Lo! die is goed, ineens alles!”

„Quitte of double — om de bruidschat. Aangenomen?”

Het bruine gezicht met de groote bril was ineens doodelijk ernstig geworden. Ik draai”.

„Quitte of double”.... een weifeling, de eerste dien avond; wat zou hij zeggen? Rouge was net geweest, nu veel kans op noir. Waarschijnlijk noir. Zeker noir. Dan zeg ik Rouge.

„Rouge”.

Het was noir.

De jongeman viel achterover in zijn stoel, hapte naar lucht. Alles weg! —

Nu is m. i. een bioscoop voor diegenen, die rustig het gebodene tot zich willen nemen. Als studenten dus behoefte hebben aan luidruchtigheid — wat natuurlijk nog niet altijd het geval behoefte te zijn — laten ze dan bioscopen, theaters, enz. vermijden. Er zijn lokaliteiten genoeg, die door de eigenaars beschikbaar worden gesteld als een goede vertering te verwachten is. Dit behoorden studenten vooruit te overwegen, dan werden hun moeilijkheden en vernedering bespaard.

J. E. H.

DELFT, 21 October 1919.

Mijnheer de Redacteur.

Zoudt U het volgende plaatsruimte in het Studenten-Weekblad willen verleen?

Den heer Schölvinc wil ik nog even antwoorden op zijn ingezonden stuk van 13 October.

In de eerste plaats ben ik hem dankbaar voor zijn welgemeenden raad. Dergelijke, geheel op effect berekende raadgevingen moest hij echter maar achterwege laten. Dit kan het debat slechts ten goede komen.

Verder over het patronaat nog het volgende:

Ik vat het artikel, door den heer Schölvinc aangehaald: „Er bestaat een Patronaat, dat ten doel heeft een goede handhaving van het groentijdsreglement zooveel mogelijk te bevorderen”, anders op; nl.: het patronaat houdt steeds toezicht, opdat geen ongerechtigheden onopgemerkt voorbij zullen gaan. Men kan immers de contrôle over de groentijd niet aan de candidaat-leden overlaten, wat het geval zou zijn, indien de patoons stilzaten, totdat een aanmerking van de zijde van hunne cliënten hen bereikte. Het brengt, zooals ik vroeger reeds opmerkte, voor het candidaat-lid een onevenredig groote moeite mee, zijn patroon op te zoeken. Vaak zal hij dit, als de schrik voorbij is, uit gemakzucht laten. Ook zal hij niet altijd kunnen beoordeelen of ongeoorloofde dingen zijn voorgekomen. Hierom lijkt het mij noodig, dat de patroon voortdurend contact houdt met zijn cliënten. Hij kan natuurlijk zelf beoordeelen, hoever hij dit door moet voeren; dat hangt af van het candidaat-lid in kwestie. Ik vindt het volstrekt niet te veel geëischt van een patroon, dat hij minstens om de andere dag zijn cliënt opzoekt. Dit hoeft ook volstrekt niet in een protectie-systeem te ontfaan, daar de patroon de cliënt niet hoeft af te schrijven.

Wat betreft het patronaat en zijn werking in dezen groentijd: ik ben van inzicht, en dit heeft zich na het schrijven van mijn vorig stukje versterkt, dat het een niet te loochenen succes heeft gehad. Ik was echter bang, dat de hierdoor ontstane tevredenheid ieder weer zou doen inslapen waardoor de noodige verbeteringen achterwege zouden blijven. Ieder zal het toch met mij eens zijn dat het patronaat in zijn tweede jaar nog meer kan en moet bereiken dan het bij de eerste proefneming heeft bereikt.

E. DE COCK.

De filmlezing van Woensdag 8 October.

Naar aanleiding van het zonderlinge ingezonden stuk in het S. W. van 16 October l.l., wenschen wij op te merken:

dat wij met genoeg de belangwekkende lezing van den heer Lekkerkerker hebben bijgewoond,

dat wij daarbij niets onkiesch of onbehoorlijks hebben gezien of gehoord,

en dat wij het weggaan van enkelen tijdens de lezing, aan onbeleefdheid toeschrijven.

ENKELE STUDS.

(Zie vervolg Tweede Blad).

„Non.... Lili, Adèle! Help eens gauw. Water hier. Ja, stroop, ook goed. Zoo beter, Tuur?”

Arthur stond op. „Dank u”.

„Was natuurlijk maar scherts, ja Tuur, neem mij niet kwalijk ja, zal ik....”

„Pardon, het was ernst, wat gebeurd is, is gebeurd”.

„Wat is er?” doodelijk verschrikt hoorde mevrouw door de kring heen, de anderen achterna.

„Niets, beetje flauwe kul. Al over”.

„Excuseer, een kwestie van eer. Maar voorbij”.

Ze scheidden dien avond minder prettig. Mijnheer nam zich voor de zaak aan zijn dochter over te laten en haar op een kiesche wijze na het huwelijk het geld aan haar man ter hand te laten stellen.

Maar van Denderen had er genoeg van.

Eigenlijk een goeie gelegenheid om het af te maken. Maar hoe tegenover Lili te handelen?

Den volgenden dag zat Arthur op zijn jongeluiskamer te lezen, toen er gescheld werd. In groote haast en blijkbaar zenuwachtig kwam Lili binnen. Ze vertelde het geval met Adriaan. Inplaats dat Arthur boos werd, zooals zij verwacht had, bleef hij heel kalm en zeide haar dat het zoo niet langer ging. Angstig tegen hem aanvleidend smeekte zij hem haar niet te verlaten. Hij weerde haar af. „We zullen zien kindje”. Met een zoet lijntje kwam zij het huis uit. Na twee dagen van vreeselijke martelingen kreeg het arme kind een brief.

Het was uit.

En zoo lang duurde het niet meer of een keurige adelborst ging met het jongste van Walsumpje strijken. Seller bleef zijn leven lang verliefd op zijn schoonzusje.

Van Denderen trouwde een puissant rijk gravinnetje. Het lag eigenlijk meer in den lijn ook, nietwaar!

De familie van Walsum at echter iederen dag rijsttafel, met twintig verschillende sambals. Lekker ja!

EINDE.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD van
30 OCTOBER 1919. No. 5.

Lieve Sophie.

Sèèèg, nou moet je toch eens hooren! Ik had verleden 's avonds de kópjes omgewasschen, dat doe ik altijd zelf, het zijn oude blauwe met zoo'n schulprandje, nog van de moeder zaliger van mijn man, toen mannie binnenkwam met de krant. En nou moet je toch eens hooren, het is om giftig te worden. Ik had de advertenties gelezen, de huwelijksanonces, de menschen denken alleen maar aan trouwen, kerknieuws, en toen las ik, dat die astrantige kwajongens in Utrecht een fuifje hielden, waarin zij besloten om revolusje te maken. En dat in ons christelijk landje. Wanneer, vraag ik dikwijls, wanneer zal de drank afgeschafft worden. Zeg jij nou's, Sophie, is het niet erg. Als ik nou mijn meubeltjes bekijk, en ik bedenke, dat die akelige jongens, die straatloopers, die boel willen stukslaan, mij misschien wel nationaliseeren willen, dan stik ik bijna van nijdigheid. Ik zou ze . . . Ze mosten gevild worden. 's Avonds om zes uur doe ik al het nachtslot en de ketting op de deur. Het is niet pluis met al dat slechte volk. Het dagmeisje is ook al zoo brutaal. Ze moesten dien sjentelman van Struik oranje verven. Ik ben geen jonge vrouw meer, met permissie, maar ik mag er zijn, en kan haarspelden nog goed hanteeren. Aan mijn lijf geen polonaise. Mijn man is een nul en zal mij niet beschermen. Ik, arme weerlooze vrouw. Maar laten zij mijn tuinhekke eens binnenkomen. Ik wacht ze met den pook. Ik hoop maar Sophie dat ik met mijn poezen, kanarie en mijn man in vrede moge leven en sterven. Amen. Groeten van

BETS OVER DEN ONDERDEUR.

Geloof hij 't zelf?

Hoe merkwaardige redeneeringen volksleiders aan de goê gemeente ten beste kunnen geven, moge blijken uit 't volgende staaltje.

Generaal Smuts, na den dood van Louis Botha leider der Zuid-Afrikaansche partij, hield onlangs in verschillende plaatsen 'n rede. Hij, de oude Boerengeneraal wilde bewijzen, dat Zuid-Afrika 't best doet, te berusten in de „Britsche connectie“.

Daartoe sprak hij o.a. als volgt (vergelijk Alg. Handelbl. v. 23 10 l.l.) „Zuid-Afrika had in haar bestaan twee gangen. De eene gang was die van 'n republiek.“ Hij vertelde dan van zijn eigen rol in dien tijd, van den Boerenoorlog en vervolgde: „En na dien oorlog kwam Vereeniging. (1) Wij gingen daarheen en ik erkende in mijn ziel dat 't besluit, waartoe wij daar kwamen, niet slechts 't besluit der Britsche regeering was, maar 't besluit des Heeren. 't Besluit daar was, dat 't Afrikaansche volk niet langer de gang van 'n revolutie zou volgen“

„ De gang van 'n republiek is in 't verleden noodlottig geweest, en sprekende als een die Zuid-Afrika met hart en ziel liefheeft, mijn diepste overtuiging is, dat 'n republiek in de toekomst even noodlottig zijn zal. Daarom, laat ons berusten in wat is geschied en niet trachten 't besluit van 't verleden, dat de wil van God was, te veranderen.“

Zwijgt dus voortaan, gij allen, die placht uw stem te verheffen, om 'n onrecht, in het verleden geschied, ongedaan te maken. Berust in 't vervolg in alle misstanden der samenleving; tracht niets nieuws meer tot stand te brengen; gebruik uw kracht niet langer voor 't doorzetten van hervormingen; doch legt er U op toe, op Smuts' welgevallige manier, in lijdzaamheid uw duimen te draaien. En gij, verdrukkens, juicht!

Weest onbekommerd, gij die er uw belang in ziet dat alles blijft zooals 't is. Doch herhaalt met vroom gebaar de nieuwe leus van Smuts: Berust in het verleden: dat was de wil van God! Delft, 27-10 '19. C. S.

1) Waar de vrede werd gesloten.

Aan drie bekrompen Delftenaren. *)

Komaan, de zaken moeten eens juist weergegeven worden, want mijne heeren, al noemt ge u bekrompen, recht om de waarheid te verdraaien, hebt ge daarom niet.

A Allereerst uw zinsnede bétreffende het schrappen van „revolutionair“. Heeft de heer Kuiper daarom zoo lang gesproken, dat alles wat daarbij bij u hangen bleef slechts de geboorte aan een insinuatie gaf? Of weet ge soms niet, dat revolutionair socialistisch een bepaalde socialistische strooming is; dat op het congres betoogd is, dat socialisme al revolutionair insluit, en dus dat bijv. n.w. overbodig maakt? Heusch heeren, heusch geen „taktiek om meer leden te verwerven“.

B Ge hebt den „Kommunistische Onderwijzer“ natuurlijk niet gelezen, anders zoudt ge gezien hebben, dat dat blad wel degelijk heel veel met ons onderwijs heeft te maken.

C Ge schrijft verder over die 10-duizenden studenten in de toekomst-maatschappij. Als dat werkelijk zoo zou zijn, als dat werkelijk uw meening is, vindt ge dan niet, dat de tegenwoordige maatschappij een onderdrukking voor duizenden beteekent, voor menschen, die even goed zouden willen studeren, even knappe menschen zouden worden als die enkele honderden, die het nu tot een goed eind brengen. Alleen: zij, die velen, hebben geen geld om hun opleiding te bekostigen.

*) De letters aan den kant zijn van de beantwoorders. (RED).

D Maar wees maar gerust: het hooger onderwijs blijft ten slotte alleen maar voor diegenen, die dat met vrucht kunnen volgen; maar dan ook voor iedereen, een geldkwestie mag het niet zijn, zooals tegenwoordig. Ge schijnt het idee „studentenraden“ niet aan te vallen. Ge schrijft ten minste dat die raden niet kommunistisch gezind zullen zijn, dus een uitslag van een verkiezing be-filosofeerend.

Nu of die raad al of niet kommunistisch zal zijn, heeft met de zaak niets te maken: het idee van de studentenraden is hoofdzaak. (Ge schijnt dus warempel al zoo'n beetje aangestoken te zijn door zoo'n gemeene communistische bacil. Trap dood, gauw, voor het te laat is!)

E Dan weer het oude stokpaardje „revolutionair“. Wat ik hierover aan het begin schreef, geldt ook nu weer. Dat wij een klasselooze d.w.z. rechtschapen maatschappij denken te verwezenlijken door de bevrijding van de onderdrukte klasse is logisch.

F En hieruit vloeit voort: de oeconomische macht aan de arbeiders, want in een goed geordende maatschappij moet ieder naar z'n kunnen meewerken aan de productie, en zoo iemand is „arbeider“.

E. DIKKER.

ANTWOORD.

U hebt waarschijnlijk ons verslag gelezen vóór dat van den heer Seldenrath. Anders hadt U het niet aan zoo'n zakelijke beschouwing onderworpen. Hiervoor was het dan ook geenszins bestemd. Wij gaven slechts onzen indruk weer en dit hebt U blijkbaar niet begrepen; een indruk is niet voor aanvallen vatbaar.

Wij zullen nu toch op een, hopelijk voor U beter te begrijpen wijze eenige zakelijke toelichtingen geven.

A. Over den heer Kuiper vindt U bij ons niets dan loffelijke bewoordingen. Wij begrijpen niet, hoe U er bij komt, dat de „insinuatie“ voor hem bestemd was. Deze sloeg op een ander, wiens naam wij hier niet noemen, maar die U persoonlijk bij ons vernemen kunt.

B. De „taktiek om meer leden te verwerven“ was niet alleen onze indruk. In het verslag van den heer Seldenrath zien wij b.v.: „ , waardoor studenten, die wel bij de organisatie thuis hoorden, onnoodig afgestooten zouden worden“. Misschien noemt U dit anders.

C. Wij zijn het volkomen met U eens, dat in een communis-tischen staat de studie kosteloos moet zijn, en voor ieder toegankelijk. Trouwens, dat zou in een dergelijke onmogelijke maatschappij van zelf komen, en niet anders kunnen. Maar toen in de vergadering dit als een apart punt ter sprake kwam, was onze indruk, (let wel: onze indruk), dat de huid verkocht werd, voor dat de beer geschoten was.

D. Hoe wilt U dat inrichten? Zonder examen?

E. Niet wij zijn door den bacil aangestoken, maar er zijn menschen, die zich inbeelden dit te zijn. Er is n.l. een andere bacil, die de eigenschap heeft, hen, die er mede behept zijn, in den waan te brengen, dat zij den echten bacil te pakken hebben. Hun ziekteverschijnselen zijn niet anders dan normale verschijnselen, maar zij zien die in hun verward brein aan voor iets geheel nieuws, iets dat zij noodzakelijk moeten hebben, omdat de ziekte anders niet het voorgeschreven verloop heeft.

U zult dit wel weer niet begrijpen. Waarom volgt hier de verklaring. De normale behoefte is die aan vakverenigingen en centrale commissie. In een koortsigen droom openbaart die zich echter als een behoefte aan studentenraden. Maar in werkelijkheid is dit hetzelfde.

F. Daar de benaming „arbeider“ momenteel wél van toepassing is op baliekluyvers en andere arbeidsmoeden, en niet op hen die geestelijken arbeid verrichten, lijkt het ons ongewenscht dat de economische macht uitsluitend komt aan diegenen, die thans dezen naam dragen.

De drie bekrompen Delftenaren:

P. F. S. OTTEN,
R. HOUWINK,
E. KANN.

STUDIEBELANGEN.

Centrale Commissie voor Studiebelenen.

Naar aanleiding van een vergadering der C. C. kan zij mededeelen, dat daarin de quaestie van meer georganiseerd overleg met Hoogleraren wederom ter sprake kwam en zonder nu een bepaald programma van punten te hebben samengesteld, heeft zij enkele punten opgenoemd, welke thans zeer zeker de aandacht verdienen, als daar zijn:

Te weinig onderwijskrachten aan de T. H.
Bibliotheek-quaestie,
Behuizing van de studenten.
Collegeboeken en andere.

De C. C. heeft een onderhoud gehad met den Rector-Magnificus, welke bleek niet geheel onverschillig te staan ten opzichte van het gemeenschappelijk overleg, zoodat nadere besprekingen daaromtrent te verwachten zijn.

Namens de C. C.:
de Secretaris,
D. C. SCHUMM.

Technisch-Studenten-Tijdschrift.

Lezer, gij zijt natuurlijk geabonneerd op het T. S. T., dat spreekt vanzelf; maar hebt ge wel eens bedacht, dat, indien elk abonnee slechts één enkel abonnement aanbrengt, de inkomsten van het Tijdschrift verdubbelen, Redactie en Uitgever het dubbele kunnen leveren en gij zelf dus tweemaal zooveel waar voor Uw geld ontvangt.

Steunt dus den Redacteuren bij het werven van nieuwe abonnees voor het T. S. T.; het is óók in Uw eigen voordeel?

(Abonnementsprijs f 5.— per jaargang; f 3.— voor de laatste 6 nummers van den loopenden jaargang).

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Aanvang Colleges en Oefeningen.

De colleges van den hoogleeraar A. S. Buisman, c. i. zullen aanvangen op Maandag 3 November 1919, behalve het college B₂.

Vervolgljst Nieuw-Ingeschrevenen.

Mevr. J.D.Burgers-Roosenschoon,	Enk. lessen.	Prins Mauritsstraat 40, Delft.
J. H. van den Broek,	idem	Rosenveltstraat 87, Rotterdam.
F. E. J. Dejongh,	idem	Rotterdamscheweg 131a, Delft.
J. Denekamp, 1j.		Tielman Oemstraat 22, Schiedam.
F. W. Lapri, w.		Columbusstraat 56, Den Haag.
A. A. Cramer, t.		Hugo de Grootstraat 66, Den Haag.
E. H. Lapri, t.		Columbusstraat 56, Den Haag.
P. van Rhee, t.		Columbusstraat 56, Den Haag.
J. C. Ebbink, w.		Leeuwenhoeksingel 18, Delft.

Mededeelingen.

De Rector-Magnificus maakt bekend, dat de heer Dr. P. J. H. Baudet, door H. M. de Koningin bij besluit van 11 September 1919, No. 55, benoemd tot hoogleeraar in de Afdeeling der Algemeene Wetenschappen om onderwijs te geven in de zuivere en toegepaste wiskunde en de mechanica, op Woensdag 5 November 1919, 's namiddags te 3 ure, in een openbare Senaatsvergadering in de groote zaal van den Stads Doelen, zijn ambt zal aanvaarden met een rede, ter bijwoning waarvan alle belangstellenden worden uitgenoodigd.

Na afloop van de plechtigheid zal de gebruikelijke ontvangst door den hoogleeraar in het Hoofdgebouw, Oude Delft 95, plaats vinden.

CORRESPONDENTIE.

Aan Enkele Studs. — Uw stuk is geplaatst. De redactie biedt u haar verontschuldiging aan voor hare vergissing.

Aan Eleonore. — Uw stuk wordt wegens plaatsgebrek de volgende week gezet.

ADVERTENTIEN.

N.V. Kleermakerij E. Staal

Dir. C. E. C. PIETERSE



's Gravenhage, Lange Houtstraat 20

Telefoon No. H. 3535

High Class Tailors.

Opening Winter-Saison.

COUPON MET STALEN-COLLECTIE DOOR HET GEHEELE LAND TE ONTBIEDEN.
UITSLUITEND PRIMA ENGELSche STOFFEN.

MICROSCOOP.

Te koop aangeboden: „LEITZ” MICROSCOOP, fonkelnieuw, geheel compleet. Vergr. 62—1050.
Brieven onder No. 32, Bureau van dit Blad.

Technische Boekhandel en Drukkerij J. WALTMAN JR.

VERSCHEENEN:

HET ROEIEN.

Handleiding bij de beoefening der Roeisport door

G. A. ABENDANON,
OUD-BESTUURSLID VAN LAGA,

in samenwerking met den Nederlandschen Roeibond.

Prijs gecartonneerd f 1,25.

Voor de levering van

Delftsche Limonade-Siropen

beveelt ondergeteekende zich beleefd aan.

W. DE HOOGH,

Oude Delft 152.

Telefoon 15.

Uitzending van DINERS

van af 85 cents.

Dagelijks verkrijgbaar NASSI-GORENG.

Aanbevelend,

CHR. F. RÜTER, OUDE DELFT 120



DRINKT:

Grog van B. A. M. Arak

(zeer Oude Batavia-Arak)

de fijnste en meest verwarmende!